

getting real tired of
your shit, modern man

Jsou tu dva světy, jeden věčný a ideální a druhý profánní, často vedený temnými materiálními silami

Autor: Lavr

Od přátel z Hrdosti se ke mně dostala dlouho avizovaná příručka Julia Evoly – *Směrnice*. Jako ctitel Evolovy důslednosti v metapolitice, jsem neváhal a útlou publikaci přečetl za necelou hodinku. Upřímně nevím, jestli je vůbec žádoucí hodnotit brutálně nesmlouvavého a do hloubky věci jdoucího Evolu. Jenže... jsou tu dva světy, jeden věčný a ideální a druhý profánní, často vedený temnými materiálními silami. Stavů žádných, částečných nebo úplných interference těchto realit si vůbec netroufám definovat. Popis tzv. levicových sil (nepovažuji za vhodné takto označovat protivníka) a jejich podíl na úpadku společenství včetně vyjmenování všech -ismů, které se vzájemně v involučním období podmiňovaly, jsou zcela jistě správné. Dobrá. Chci si však položit několik zásadních otázek:

Pro koho jsou *Směrnice* určeny? Pro politika asi těžko, pro běžného intelektuála těžko, pro člověka podmíněného maloměšťáckým kramářstvím těžko.

Směrnice, dle názvu, naznačují, že by měly pomáhat se orientovat v jistém milieu určitému lidskému typu. Je tento typ politický voják, jak ho chápal například Jünger? Existuje vůbec v našem prostředí? Jaké množství lidí tohoto zvláštního typu (zvláštní ve vztahu k sociálně akceptovatelnému myšlení a konání) chceme *Směrnice* oslovit nebo aktivizovat?

Je možné na takovéto úrovni vůbec tyto jedince aktivizovat? Evola, ač do velké hloubky jdoucí – leč vzdálený drtivě většině lidí.

Chtějí lidé vůbec opustit „komfort“ současného kramářství? Chceme i my?

Měl by jim to někdo nařídít? Pakliže ano, tak kdo? Elita? Kdo jsou to elity? Evola správně praví, elity charakteru mající smysl pro čest a spravedlnost bez sentimentálních a povrchních podmínek. Diferencovaný člověk, který přes protisměrnou realitu „ví“ a drží se na svých jasných značkách? Je tady vůbec?

Jestliže by *Směrnice* měly „směřovat“ do tzv. prostředí „krajní pravice“ jak ji nazývají současné sociální vědy, tak si musíme uvědomit několik věcí. **Na krajní pravici v českých zemích žádné elity, jak je chápe Evola zřejmě nejsou, a pakliže ano, tak se jedná o jednotlivce.** Jedinci působící v této části spektra zpravidla nedosahují ani průměrných kvalit mainstreamu, natož aristokracie Evolových měřítek. Evola je jistě *aqua vitae*, ale pro koho? Pro několik nadšenců a jejich touhu se odlišit od zbytku společnosti, nebo kteří tak nějak cítí, že s tímto světem je něco v nepořádku? Jistě, pro Řád v jakémkoliv systému je nutno začít na mikroúrovni, ale kde je onen počet, který je třeba reálným změnám?

Dnes existuje pouze iluze elit a elitářství a sektářství. Ptám se, kdo je kšatrija? Bojovník ducha nebo těla? Prosím, *acta non verba!* A to hovořím k sobě a ke každému, který to tak cítí.

Nesouhlasím s Evolou, že je nutné pro dosažení úspěchu být natolik nekompromisní, neboť tohoto požadavku dostojí pouze zanedbatelný zlomek již oslovených. To je na destrukci této iluze (maya) jak pravil Guénon, příliš málo, hrozně málo. **Popisovat nepřítele jako levici nevnáší do identifikačního úsilí, které je kontinuálním procesem, mnoho přehlednosti.** Dokážu si představit, že Evola vnímá levici jako všechny viditelné involuční a materialistické síly, ale dokážu si rovněž představit, že i relativně dobře informovaní lidé rozdělují demoliberální politické spektrum na levici a pravici, avšak celý Systém je Evolovým prizmatem z principu levicový – tedy pokrokářský. Jenže zde máme pseudolevicové skupiny, jejichž postoje jsou přinejmenším užitečnější a vhodnější (pro změny v materii), než ty tzv. pravicové – domnělé nebo skutečné. **Ať se jedná o intelektuální potenciál, entuziasmus, pracovitost a ochotu obětovat své pohodlí je na této levici více bojovníků (tím nevyzývám k následování nesprávných cest).** Nenazývejme protivníka levic, sémanticky je pojem naprosto bezcenný. Nazývejme nepřítele jakkoli jinak a adekvátně celému sociálnímu kontextu.

Musím Evolovi v tomto ohledu (byť jsem mu vděčný za „korekci zraku“) přiznat jistý optimismus – ať se to týká kvantitativního odhadu existence lidského typu, který chce oslovit nebo jeho úžasnou šíří tématu, která pro úspěch dané věci musí být aplikována bezvýhradně a v přesně vymezených intencích. Mohu se mýlit, ale zdá se mi, že předpokládal větší počet „zasazených“...

Jsem přesvědčen, že je nutné pracovat s materiálem, který máme k dispozici a spolupracovat i se **zdánlivými** nepřáteli. Ten materiál jsme také i my sami. **Mnohokrát přesně nevíme, co chceme, často neumíme definovat a identifikovat onoho společného nepřítele a dopouštíme se přečinů, o kterých Evola hovoří jako o aktivitách plebsu.** Stále jsme podřízeni, musíme poslouchat zvrácené pokyny a doporučení – ať už je to kdekoli. Nemáme moc, trochu síly a vůle snad ano. Rovněž panuje názor, že širším sdílením Evolova poselství může dojít k jeho vulgarizaci. No, myslím, že v tomto ohledu bylo vykonáno už dost. Dezinterpretací vzniklo přehršle. Spíš bych chtěl k Evolovi zaujmout jisté příznivě-kritické stanovisko a ideály, které reprodukoval nechápat dogmaticky a bezvýhradně. Evolovo dílo obecně je vhodné k reflexi, ale z mého pohledu nikoli k nekritické a absolutní recepci. Intuitivně pociťuji, že k nějakým frapantním změnám v této věci nedochází a brzy ani nedojde.

Domnívám se, že ti, kteří se cítí být baronem osloveni, by o těchto věcech měli společně hovořit. Věřím, že se tak již děje.

Tímto děkuji jménem našeho spolku přátelům z Hrdosti a Délského potápěče za další vydavatelský počin.

Váš Lavr z Červenobílých

P. S. Tento příspěvek je k diskusi.

Diskusní příspěvek Lavra **KKLB: Směrnice od Julia Evoly** byl převzat ze stránek Červenobílých.